

[Aksel Larsen.]

god Tro paa sine Medmennesker og Medborgere. Maaske den gode Tro henviser til det følgende, der lyder:

„En dansk Regerings Medlemmer er heldigvis lige saa ubestikkelige og hævede over tarvelige Motivers Indflydelse paa saglige Embedshandlinger som den danske Dommerstand, og det tjener intet nyttigt Formaal i partipolitisk Interesse eller i farisæisk Selvovervurdering“

— det er om andre Mennesker, dette siges — „at undergrave Tilliden hverken til den ene eller den anden....“.

Et andet Sted — sammesteds Side 2 — siges:

„.... et lille Indblik i de Menneskelighedens og Umenneskelighedens Love, der behersker Presse og Politik, selv om Magten, Standsforfængeligheden, Hadet mod det nye og Forfølgelserne af Modstanderen altid eller næsten altid camoufleres under de tungtvejende Hensyn til Landets Velfærd og præsenteres under en ydre Form af formel Dannelse, kaldet parlamentarisk Optræden.“

Jeg synes, at paa Baggrund af dette Skrift skal Ministeren lade være med at fortælle, at han nogen Sinde har troet noget godt om sine Medmennesker eller Modstandere.

Ministeren forklarer nu, at de Indrømmelser, der er gjort i Form af bebudede Ændringsforslag, udelukkende er Indrømmelser i Henhold til Tjenestemandsløven — som i øvrigt hænger denne demokratiske Minister langt ud af Halsen. Bortset fra, at denne demonstrative Mangel paa Respekt for Tjenestemandsløven og dermed for Tjenestemændene forbyr mig noget, vil jeg sige, at denne Paastand om, at Indrømmelserne til Dommerne kun er sket i Henhold til Tjenestemandsløven og ikke vedrører Principperne, godkender jeg ikke, og den kan ingen godkende, som har studeret selve Lovforslaget eller hørt Ministerens Forelæggelsestale og hans forskellige Indlæg i Debatten.

Hvad er Grunden til, at denne Appelret skal beskæftige sig med Genoptagelse af Sager og fungere som Disciplinærret over Dommerne? Efter Ministerens egen udtrykkelige Motivering er det, fordi der — uanset om Opfattelsen er rigtig eller ej — i vide Kredse hersker en Mistænksomhed over for de egentlige Fagdommere, som gør, at Offentligheden ikke med Tillid ser paa deres Afgørelser af saadanne Sager, og derfor skal de for en anden Domstol. Ja, men efter de bebudede Ændringsforslag vil denne

Domstol blive en højst ordinær Fagdomstol med Fagdomstolen Højesteret som øverste Instans. Der vil altsaa ingen som helst Mulighed være for, at den kan skabe øget Tillid eller bekæmpe Mistænksomheden hos noget Menneske. Altsaa, hele det principielle Grundlag, hvorpaa Lovforslaget oprindeligt var bygget op, og som anvendtes for at motivere dets Fremsættelse her, er forladt igennem de Ændringer, Ministeren senere har bebudet.

Jeg ved ikke, hvor meget der ligger i Ministerens sidste Bemærkninger angaaende Appelrettens Sammensætning om, at man ogsaa kan tale om en anden Sammensætning; men i det, Ministeren udtrykkeligt har bebudet som konkrete Ændringsforslag, fastslaas det, at Højesteret, Landsretterne og Den danske Dommerforening skal have ubetinget Indstillingsret af Appelrettens Flertal, og det aabner vel ikke vide Muligheder for en ændret Sammensætning i den Retning, som f. Eks. det ærede Medlem Hr. Steen og jeg har talt om, nemlig i Retning af at give Lægmandselementet større — helst bestemmende — Indflydelse i Appelretten.

At det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel er betænkelig ved at give Lægmandselementet denne Indflydelse, kan ikke forbyr mig nogen; men efter min Mening staa man her over for et Enten — Eller: enten vil man have en Appelret med de af Ministeren oprindeligt skitserede Opgaver — og saa maa man tage Lægmand til den og lade være med at sætte Dommere til at dømme over deres Kolleger —, eller ogsaa skal man lade være med at paastaa, at denne Appelret kan faa nogen særlig Betydning som Disciplinærret eller blive nogen egentlig Folkets Kontrol over Retspleje her i Landet — andre Muligheder findes der ikke.

Jeg kan saa udmærket godt forstaa, at Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Elgaard, nu da han staa som Modstander af en Domstol, der skal dømme over Dommere, føler sig ubehagelig til Mode ved at blive præsenteret for Venstres Fortid og sin tidligere Partifælle Hørups Udtalelser om det samme Problem. Men det ændrer — desværre for Venstre — ikke Kendseringerne. Det forekommer mig, at efter de store Linier staa denne Sag, ligesom den stod paa Hørups Tid, og de rigtige Synspunkter er dem, som Hørup allerede dengang gav Udtryk for. Derfor har jeg fremdraget hans Udtalelser her, og jeg finder, at det, der er sagt, efter at jeg sidst havde Ordet, ikke i mindste Maade har rokket ved noget som helst af det, jeg udtalte.